9—1—80

వెన్నెల విరగబూసింది!

విమల.బి.బి.ఎస్.సి

“రాజ్యం గారికి,

నమస్తే! మీ లెటర్ చదువుకున్నాను. నా వివరాలన్నీ మీకు బాగానే తెలుసుకదా— గ్రాడ్యుయేషన్ అయిపోయింది. ఈ సంధ్య పేరయ్య గారు మా ఇంటి కొచ్చారు.

‘రాజాలాంటి సంబంధ మొకటి తెచ్చాను మీ అమ్మాయికి’ అన్నారు నాన్నగారితో.

రాజా ఎవరూ అని అడక్కండి.

రాజాలాంటి సంబంధమంటే ఫస్ట్ క్లాస్ సంబంధ మన్న మాట.

కుర్రాడు చాలా అందంగా ఉంటాడన్నారు. చదువూ మంచిదే. ఇక ఉద్యోగమా? ఆఫీసరు— ఇంతకంటే ఏం కావాలి? కట్నం కూడా అక్కర్లే దన్నాడు.

‘పైగా మీ పిల్ల పిల్లవాడికి నచ్చింది కూడాను’ అన్నారు పేరయ్యగారు.

‘హత్తెరి! పిల్ల నచ్చటమేమిటి? మా పిల్ల అల్లరి చిల్లరగా బయట తిరిగే పిల్లనుకున్నారా ఏమిటి? అసలు మా పిల్ల ఎలా తెలుసూ?’ అని ఇంతెత్తున ఎగిరేరు నాన్నగారు.

‘అదేమీ కాదు, మహాప్రభో! మీరు శాంతిస్తే అన్నీ సవివరించేసుకుంటా’ అన్నా రాయన వణికి పోతూ.

‘మా శాంతిని చేస్తే ఇస్తాను. పెద్ద పిల్లకి పెళ్ళి కాకుండా చిన్న పిల్లకెలా చేస్తాను?’ అన్నారు నాన్న ఇంకాస్త మండిపడుతూ.

మీరు కొంచెం ‘కూల్’ అయితే అన్న ఉద్దేశంతో ఆయన ‘శాంతి’ అన్న మాట ఉపయోగిస్తే, ఆయన—మా నాన్నగారు—నా చెల్లి గురించేమో అని కోపగించుకున్నారు.

చివరికి ఎలాగైతేనేం, మీరు నన్ను బస్టాపులో దూరం నించి చూడటం తటస్థించిందనీ, అంతకు ముందు మీకూ, నాకూ పరిచయం లేదనీ చెప్పే సరికి పేరయ్యగారి ప్రాణం తోకకి— పోతే, ఆయనకి తోక లేదు—కాళ్ళల్లోకి వచ్చింది.

మా ఫోటో చూసేక అందరూ మీది రాజా లాంటి సంబంధమేనని ఒప్పేసుకున్నారు.

కానీ ఒక చిన్న ఇబ్బంది వచ్చింది. మీరు పెళ్ళి చూపులకని ఫలానా రోజు మా ఇంటి కొస్తామని రాసేరు. నాకేమో పదిమంది మనుషుల మధ్య జరిగే ఈ పెళ్ళి చూపుల తంతు నచ్చదు. అందుచేత నేనూ, మా అన్నయ్యా అదే రోజు సాయంకాలం సరిగ్గా ఆరు గంటలకి ఇందిరా పార్కుకి వస్తాం. మీరు గేటు దగ్గర నుంచోండి.

ఇందుకు మీ కేమీ అభ్యంతరం ఉండదను కుంటాను.

బైదిబై, మీకు ప్రాక్టికల్ జోక్స్ అంటే ఇష్టమేనా?

ఉంటాను మరి!

నమస్తే!

—ఉమ.”

ఆ ఉత్తరం చూసి చాలా ఆనందపడిపోయాడు. పదే పదే చదువుకొని మురిసిపోయాడు. ఇంతకీ ఉమ ప్రాక్టికల్ జోక్సంటే ఇష్టమేనా అని ఎందుకడిగిందో అర్థం కాలేదు. ఆ... ఏమిటో పోనిద్దూ! ఉత్తినే రాసి ఉంటుందని సరిపెట్టుకున్నాడు.

ఆమధ్య చెల్లాయి బస్టాపులో దూరం నుంచి ఒక అందమైన అమ్మాయిని చూపించి, ఆ అమ్మాయినే మనం చూడబోతున్నాం పెళ్ళి చూపులకి అని చెప్పినప్పుడు ఇమ్మీడియట్‌గా తన హృదయాన్ని పారేసుకున్నాడు.

అంతే! వెంటనే లెటర్ రాశాడు ఆ అమ్మాయికి. దానికి సమాధానమే ఈ లెటర్!

అతని ఆలోచనలు మళ్ళీ ఉమవేపు మళ్ళేయి.

‘ఉమ! అబ్బ...చాలా అందమైన అమ్మాయి... అబ్బ, ఆ జడ! ఎంత పొడవైన జడ ఆమెది! మూడ్రోజులు ఆగాలి. అయ్యబాబోయ్, మూడ్రోజులు ఆగటమంటే మాటలా? కానీ అంతకుమించి మరో మార్గమేముంది?’ అన్పించగానే తనకి నిరాశ ముంచుకొస్తుంది. [illegible] ఆ నిరాశ తగ్గలేదు...

* * *

ఆ రోజు సాయంత్రం అయిదున్నర గంటలవుతుండగా... ఇందిరా పార్కు అంతా అమ్మాయిలతో, అమ్మాయిల్ని కనీసం చూసి అయినా సంతోషిద్దామని వచ్చిన అబ్బాయిలతో కళకళలాడిపోతోంది.

రామం మనసంతా చాలా హుషారుగా ఉన్నా, అసలు తమ ఇద్దరి మధ్య ఈ అన్నయ్య గాడెందుకూ? అన్పించి కొంచెం చిరాకుకూడా కల్గింది.

ఆ... ఒకవేళ వచ్చినా ఏదో వంకతో బయటికి పంపొచ్చునులే... అసలు మాత్రం జ్ఞానం ఉన్న వాడైనా చెల్లిని దింపేసి తనే వెళ్ళిపోతాడు. అందమైన అమ్మాయిలకి ఈ అన్నయ్యలేమిటి విలన్ల లాగా?

ఉమ... చాలా సరదా మనిషిలా ఉంది. పైకి అలా అమాయకంగా కన్పిస్తుందిగానీ—అమ్మో! చాలా గడుసమ్మాయిలాగే ఉంది... అందుకే ఆ ఉత్తరం ఎంత హుషారుగా రాసింది! జేబులోంచి మరోసారి ఆ ఉత్తరం తీసి చదువుకున్నాడు.

ఉమకి కూడా తనంటే ఇష్టమే కల్గివుంటుంది.

…ందులో ఆశ్చర్యపడవలసినంత ఏముంటుందిలే! తన పాట్లో వ్రాసింది కదా— తను అందగాడని తెలుసుకొని ఉంటుంది. మంచి జాబ్— కట్నం వద్దనేయగల విశాల హృదయం— మగాడికి ఇంతకంటే మంచి క్వాలిఫికేషన్స్ ఏం కావాలి?

కాలర్ పైకి సవరించుకొని ఇంకాస్త స్టైల్‌గా నిలబడటానికి ప్రయత్నం చేసేడు రామం— కానీ నడుంకి అలా వంకరగా ఏ [illegible] నిలబడే సరికి కాలు పట్టేసి పట్టుకుంది— కాలు కూడ తీసుకుని మామూలు పొజిషన్‌కి వచ్చేసేడు.

తనని ఎలాగా ప్రేమించేసింది. ఇక ఈ విధమైన వేషాలు వేయాల్సిన పనేముంది? అని ధైర్యం చెప్పుకున్నాడు.

తను ఒప్పుకుంటే స్కూటర్ మీద ఆమెని ఏ హోటల్‌కి తీసుకెళ్ళాలనిపిస్తోంది రామంకి.

కానీ దీన్ని గురించి ఎందుకనో గట్టిగా అనుకోలేక పోయేడు.

ఎందుకనో ఏముంది? అతనికి చక్కిలిగిలి ఎక్కువ. ఆమెని స్కూటర్ మీద ఎక్కించుకున్నప్పుడు ఆమె సినిమాల్లోలా తన నడుం చుట్టూ చేయివేస్తే తన గతి ఏం కావాలి?

మనసులో స్కూటర్ మీద ఇద్దరూ వెళ్ళే ఆ దృశ్యం ఎంతో పక్కాగా టి. వి. లో లా కన్పిస్తోంటే మంచో పక్క చక్కిలిగిలి అనే [illegible] తన [illegible] జీవితం కలిసి స్కూటరేనా ఎక్కనివ్వకుండా చేస్తోంది.

ఓ క్షణం కళ్ళుమూసి పోయేడు రామం, గుండె పట్టుకుని.

వెంటనే అంతలోనే, 'ఇప్పుడానితోనే తృప్తిపడాలి… [illegible]' అని [illegible] ఓ [illegible] విసిరేడు.

అంతలో ఓ ఆటో వచ్చి ఆగింది ముందు. అందులోంచి ఓ అబ్బాయి, అమ్మాయి దిగుతున్నారు.

[illegible] అనుకుని గబగబా అటు అడుగువేయబోయేడు కాని, ఆమె ఆమె కాదు.

ఉస్సురని వెనక్కి అడుగు వేసేడు.

అప్పుడే తాను వచ్చి మూడున్నర గంట! అబ్బా, [illegible] ఇంత దుర్భరమా? త్వరగా వచ్చేయకూడదూ ఆ అమ్మాయి… లెటర్ అంత 'ఇదీ'గా రాసింది. [illegible] (ఎప్పుడూ [illegible] నిలబడేట్టుంది).

"హాయ్— రామం!"

వెనక్కి చూస్తే శర్మ… అంటే 'జిడ్డుశర్మ', లేక [illegible] రచయిత అన్నమాట. ఎప్పుడూ కన్పించడం ఆలస్యం— తను రాసిన, రాయబోతున్న కథలో [illegible] కొత్త ప్లాట్స్ ఏమైనా ఉంటే ఇక అంతే, గుర్రప్పగారా అని జిడ్డులా పట్టుకుని వదల్డు.

"నవ్వాం" అన్నమాట రామం [illegible] అప్రయత్నంగా వచ్చింది.

"అదేంటి, గురునాగారూ..నవ్వాం అంటున్నారు నన్ను చూడగానే" అన్నాడు.

రామంకి ఒళ్ళు మండి [illegible] ఉన్న నిలకాల్లేదు గొంతు [illegible] పట్టుకుంది. [illegible]

అనివార్యం

ప్రభవించే ఉదయాలను
[illegible] భ్యాదయాలను
[illegible] కుసుమాలను
అరికట్టుట ఎవరితరం?
వరుగులిడే [illegible]
ఉరకలిడే [illegible]
ఉప్పొంగే జనశక్తిని
అరికట్టుట ఎవరి తరం?
వదుస్తున్న ఉద్యమాన్ని
జ్వలిస్తున్న విప్లవాన్ని
వరిస్తున్న ఆశయాన్ని
అరికట్టుట ఎవరితరం?

నా బ్రతుకుల నిప్పులతో
[illegible] ఈ తారలు
నాపటి [illegible]
రేపటి వెలుగుల దారులు
నా హృదయపు పాత్రలలో
మరుగుతున్న ఈ రుధిరం
సమరోత్సవ [illegible]
[illegible] అతిమధురం
[illegible]
మ్రోగుతున్న ఈ గీతం
[illegible]
[illegible] ఈ సంగీతం

— కె. దివాకర్

చేడు. అది బాకేను. [illegible] ఏడ్చినట్టే [illegible] అన్పించింది. ఈ [illegible] తనని వదల్డు అని గట్టి నమ్మకం [illegible]. [illegible]

"అదా… అదీ… హిహి…ఇంగ్లీషు పాటలే..."

"ఏమిటి? ఇంగ్లీషు పాట [illegible] ప్రాక్టీసు చేస్తున్నారా? మరి [illegible]? లోపల చేయక [illegible]?" అన్నాడు.

"లోపలే [illegible]… కాని అందరూ [illegible] ప్రాక్టీసుకి [illegible] అది. [illegible]… అంటుంటేనే" [illegible]. [illegible] పిడుగుని ఎలాగో [illegible] కొన్నాడు రామం.

"అవును… నా కొత్త కథ [illegible] ఇదేనా అనుకున్నావే! [illegible] అసలు [illegible] ఒక [illegible] కొంటున్నావా? [illegible] (నవ్వు [illegible] కొట్టుకున్నాడు.) [illegible] గుర్రప్పగారూ! ఓ [illegible] ఉంటే [illegible] — ఏ గంటలో [illegible]…"

అది వచ్చేది కాదని తెలిసినా [illegible] చేతిలో [illegible] "[illegible]…" అన్నాడు రామం.

[illegible] అటులో 'త్వరగా [illegible], [illegible]' అన్న [illegible] నిన్నా, [illegible] వెళ్ళిపోయేడు శర్మ.

[illegible] ఆశ్చర్యం! [illegible] కళ్ళతో [illegible] కంగారుగా—

వెంటనే వచ్చినా [illegible] … [illegible] తయారైంది ఆ [illegible].

"హల్లో!"

[illegible] ఎగిరి పడ్డాడు రామం. '[illegible] ఈ కళ్ళగాడికి? [illegible]' అని [illegible] తిరిగేడు.

"అదేంటండీ— అంతలా [illegible]… [illegible] కలలో [illegible] ఉన్నారా?" [illegible] అడిగేడు [illegible]— [illegible] అన్న.

"హి… అహ… అబ్బే… హిహి… అదేం లేదే.. [illegible] గట్టిగా [illegible] నిలబడ్డాడు రామం.

అతని కళ్ళు [illegible] ఎటో చూస్తు న్నాయి.

"[illegible]? నా [illegible]…" అని [illegible] అన్నాడు [illegible].

"అబ్బే, [illegible]… [illegible] లేదు…"

"[illegible]… [illegible] [illegible] విటులకి ఓపిక తప్పనిసరి [illegible]. [illegible] ఈ లెటర్ [illegible]" అని [illegible], ఆటోలోనే [illegible] కలుపుకోవాలని.

[illegible] "[illegible]" అని [illegible] స్టార్ట్ చేసేడు, "[illegible]" అనుకుంటూ.

ఇంతకీ [illegible] [illegible] అన్నతో [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible]… [illegible] [illegible] తన [illegible]—[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]… [illegible] [illegible] చేతిలోకి వచ్చింది.

[illegible] దుఃఖం తన్నుకొచ్చింది.

[illegible] ఒక ఆలోచన వచ్చింది. [illegible] 'ప్రాక్టికల్ జోక్' [illegible]… అమ్మో… [illegible]…

'అమ్మ దొంగా…[illegible]' అని [illegible] తన్నుకునేడు.

"అమ్మా, ఈ [illegible] [illegible] మురిపాలు [illegible]…"

"[illegible] [illegible]… [illegible]… [illegible]… [illegible] [illegible]…"

అంది తల్లి.

"మన కా పట్టింపుల్లేవని చెప్పరాదుటమ్మా..."

"కానీ పాపం, వాళ్ళకున్నాయటరా..." అన్నం తింటున్న చెల్లాయి ఎంగిలి చేత్తో వచ్చి హో ఎంగిలి జోకేసింది.

"ఒహో...జోకాఇది...అహ్హహ్హా...ఒహ్హొహ్హొ... అబ్బా! ఈ నవ్వుతో చచ్చిపోతున్నానమ్మా... కాసిని మంచినీళ్ళియ్యి" అన్నాడు వంగిపోయి పొట్ట చేత్తో పట్టుకొని, చెల్లెలివైపు వోరగా చూస్తూ...

ఆ పిల్ల మొహం ముడుచుకొని లోపలి కెళ్ళిపోయింది, మరో ఎంగిలి జోక్‌కోసం ఆలోచిస్తూ.

* * *

"అయితే వెంటనే తీసుకెళ్ళి పోతావన్న మాట అమ్మాయిని..." భూసతిగా అడిగేరు రామాన్ని.

గంటనించీ లెక్కపెడుతూనే ఉన్నాడు రామం. అప్పటి కది నలభై తొమ్మిదోసారి ఆయన అలా అడగటం.

డెబ్బయిమూడోసారి వచ్చిన ఆవలింతని మొహమాటంగా అపుకుంటూ, "అవునండీ..." అన్నాడు సాధ్యమైనంత సౌమ్యంగా రామం.

"కొన్ని రోజులు ఉంచుతావేమో అనుకున్నా."

"లేదండీ! తీసుకెళ్ళా మనుకుంటున్నాను."

"పాపీ, ఉంచకూడదూ?"

"అబ్బే, కష్టమండీ." ఒక మొహమాటం నవ్వు నవ్వేడు.

"పది రోజులైనా ఉంచుతావని గట్టిగా అనుకున్నానోయ్!"

ఈసారి ఆవలింతని ఆపలేదు రామం. నిర్మొహమాటంగా ఆవలించేడు.

"కానీ... నే తీసుకెళ్ళా మనుకుంటున్నానండీ."

"అలాగా!" సాలోచనగా అన్నాడు.

"అవును... తీసుకెళ్తాను."

రామం మనసు విలవిల్లాడుతోంది. గిలగిలా కొట్టుకుంటోంది... ఖర్మ! పన్నెండవుతోంది కావస్తోంది పగలు కాదు— రాత్రి!

ఈ ముసలాయన విడిచి పెట్టేలా లేడు. ఇదా మొదటి రాత్రంటే? సగం రాత్రి ఈయనే తినేసేడు. భగవాన్! నన్ను ఎవరు రక్షిస్తారు? పిడికిళ్ళు గట్టిగా బిగించేడు. పళ్ళు పటపట కొరుక్కున్నాడు. పైని రెండు, కింద ఒకటి మొత్తం మూడు పళ్ళు కదిలేయి.

సంసారం వించి పాలిటిక్స్‌లో పడ్డాడు ముసలాయన. కళ్ళు మూతలు పడిపోతున్నాయి. 'ఉసుత్నో కాకపోతే సూనే.... కనీసం నా పాటికినన్నా నిద్ర పోనీయడా ఈ మహానుభావుడు?'

పెదవులుసాగదీసుకొని నవ్వుతున్నట్లు పోజుపెట్టేడు కాని కళ్ళు మాత్రం చెప్పుచేతల్లో ఉండటం లేదు. మూసుకు పోతున్నాయి.

"ఏమోయ్! ఈ కవిత నీకు నచ్చలేదా ఏమిటి?" (ఈయన కవికూడానా? హతోస్మి!)

"అహా..అబ్బే...వచ్చింది.. ఎంత వచ్చిందో..."

"ఏదీ? ఈచివరి చరణమేనా? 'కదిలే మేఘ మాలికా! నా ప్రేయసి కన్నోయి పలంకరింపుము' అదేనా?"

ఏడుపుమొహం వేసుకొని బుర్ర వూపటం తప్ప ఏం చేయలేక పోయేడు రామం. కానీ శేషు దేవుడిలా వచ్చాడు... తండ్రివేపు తిరిగి,

"ఏమిటి,నాన్నా,మీ కవితలు? బావగారు గురక కూడా పెట్టేస్తుంటే..." అని, రామంతో "సారీ, బావగారూ, చాలా లేట్ కదూ? పైకి వెళ్ళండి..." అని మెట్లవేపు వేలితో చూపేడు నవ్వుతూ.

'బ్రతుకు జీవుడా' అని మనసులో శేషుకి వెయ్యి నమస్కారాలు పెట్టి మెట్లవేపు నడిచాడు రామం.

తలుపులు దగ్గరగా వేసి ఉన్నాయి. మెల్లగా నెట్టేడు. శబ్దం కాకుండా తెరుచుకుంది తలుపు.

టైము చూసుకున్నాడు .... పన్నెండుంపావు...

'అబ్బా! ఎప్పటికొస్తుందో ఈ ఉమ!' మంచం పక్కనే ఉన్న ఛైర్‌లో కూచున్నాడు రామం.

రాబోయే మధుర క్షణాలు గుర్తొచ్చేసరికి మనసంతా ఒక రకమైన ఉద్వేగంతో నిండిపోయింది.

ఈ కాస్త నిరీక్షణే అతనికి మహా బాధాకరంగా అన్పించసాగింది.

'అబ్బా, రెండు నెలలు ఎలా ఆగగలిగేను' అనుకున్నాడు.

ఉమ... ఆమె రూపం ఒక్కసారి కళ్ళముందు మెదిలింది... హృదయం అంతా తియ్యని బాధతో నిండిపోయింది.

ఎంతకీ రాదేం... ఆడవాళ్ళు సున్నిత హృదయులు అంటారుకానీ,నిజానికి ఎంత నిర్దయులు అన్పించింది రామానికి.

నవ్వులతో,జోకులతో పెళ్ళంతాఒక మధురమైన కలగా గడిచిపోయింది. కానీ ఒకే ఒక్క విషయంలో రామంకి కోపం వచ్చింది.

పెళ్ళి అయిపోయింది. తను తనకోసం ప్రత్యేకించిన రూమ్‌లో రెస్ట్ తీసుకుంటున్నాడు.

పెళ్ళికి ఎటెండ్ చేసిన శర్మ ఏవో అర్జంటు పనులున్నాయని వెంటనే వెళ్ళిపోవాలని బయల్దేరేడు. అతను వైజాగ్ ట్రాన్స్‌ఫర్‌మీద వెళిపోతున్నాడు. ఉమతోకూడా చెప్పి వెళ్తానన్నాడు. ఆమెని పరిచయం చేయడం తన ధర్మం.

ఆమెనే కబురు చేసి పిలిపిద్దామంటే, ఒక్క

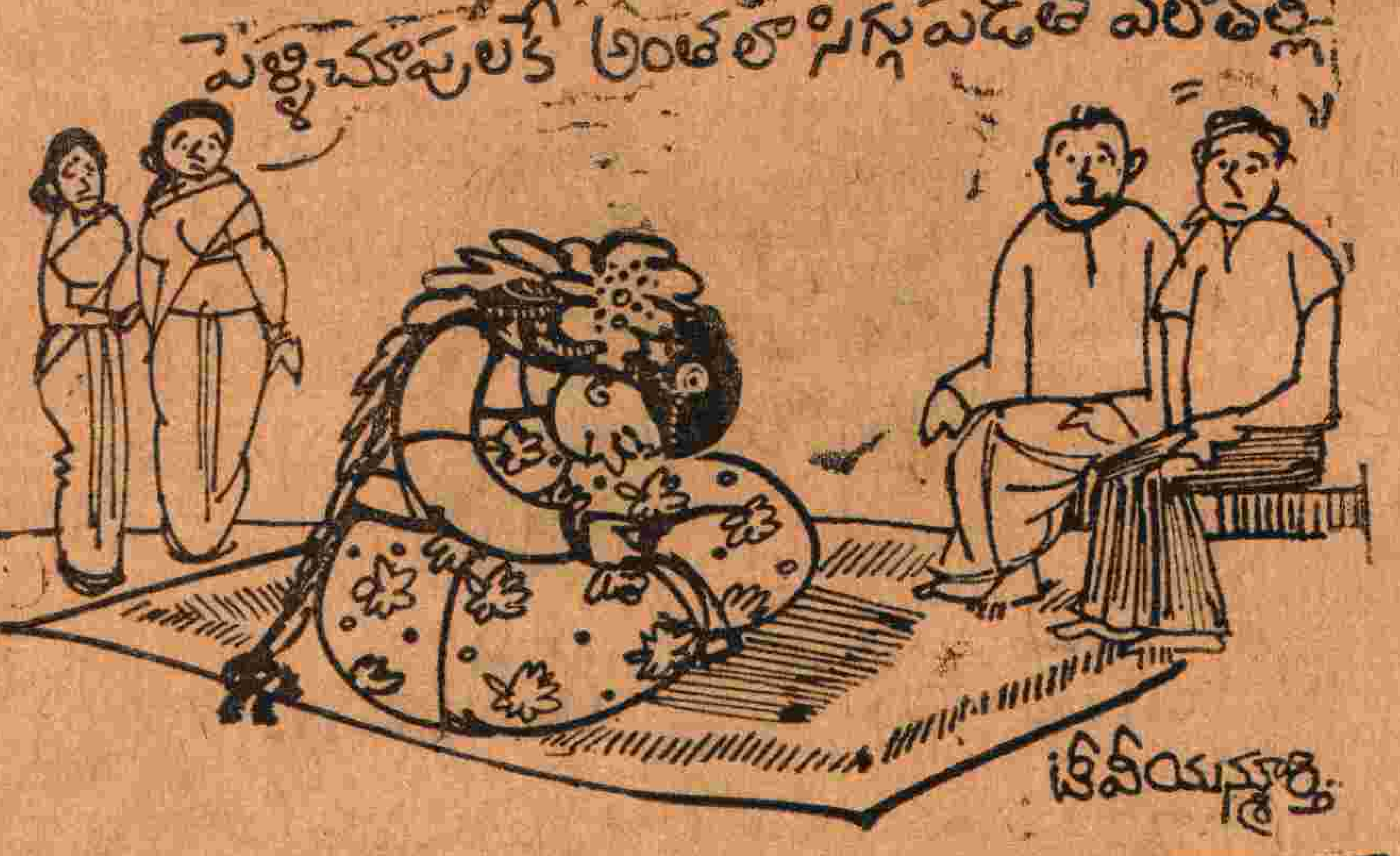

పురుగూ లేదు ఆటువైపు. పెళ్ళి కొడుకు రెస్టు తీసుకుంటున్న గది కదా—ఎవరూ గొడవ చేయడానికి వీల్లేదన్న పెద్దల ఆజ్ఞతో ఒక్క పిల్లవాడూ ఆ తరి దాపుల్లో లేడు. చేసేది లేక తనే లేచి షర్ట్ వేసుకుని లోపలి గదుల్లోకి నడిచేడు.

ఆ హాల్లో ఆడవాళ్ళంతా చిన్న చిన్న 'బాచ్'లుగా షికారి కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నారు. పిల్లల ఆటలు, ఏడుపులతో సందడిగా ఉంది. అలా అస్తవ్యస్తంగా ఉన్న ఆడవాళ్ళ దగ్గరకు వెళ్ళాలంటే మొహమాటం వేసింది రామంకి.

ఒక పెద్దావిడ అడిగింది "ఏం కావాలి, బాబూ?" అని.

"అబ్బే, ఏమీ లేదండీ!" అంటూ ఒకమూలగా నల్గురు అమ్మాయిల్లో కూర్చున్న ఉమవేపు నడిచేడురామం.

తల తిప్పి చూసిన ఉమ కళ్ళల్లో ఆశ్చర్యం... కొదిగా సిగ్గు... గబుక్కున లేచి నించుంది.

"ఇదుగో! ఇతను శర్మ... నా కొలీగ్" అని, శర్మ వైపు తిరిగి, "ఉమ..." అన్నాడు.

"నమస్కారమండీ"అన్నాడు శర్మ చిరునవ్వుతో.

మాట్లాడితే నోటి ముత్యాలు రాల్తాయేమో అన్నట్లు, చేతులు జోడించింది చిరునవ్వుతో.

"మరి వెళ్ళొస్తానమ్మా" అన్నాడు ఇక సంభాషణ ఎలా పెంచాలో తెలీని శర్మ.

మరి కొంచెం సేపు ఉండమంటుందని, అలా అవాలని తనాశించేడు. అతను తన క్లోజ్ ఫ్రెండ్. ఆ సంగతి లోగడ ఉత్తరాల్లో కూడా వ్రాసేడు ఉమకి. కానీ కొద్దిగా అయినా మినిమమ్ కర్టసీ లేకుండా తను చిరునవ్వుతో అలాగే అన్నట్లు తల వూపింది.

ఆ వంకతో అయినా ఉమతో మరికాసేపు గడపొచ్చని ఆశపడ్డాడు తను. ఆ కఠినమైన చిరునవ్వుతో నిర్దాక్షిణ్యంగా ఆ అవకాశాన్ని మింగేసింది ఉమ.

నిజంగా నిర్దయురాలు!

పన్నెండున్నర!!

తలుపు దగ్గర గుసగుసలు... మెత్తని అడుగుల సవ్వడి... కర్టెన్ కిందనించి రెండు అందమైన

కొత్త కబుర్లు

ఎగిరే ఒక పక్షి గురించి...

ఒక విమానాన్ని కనిపెట్టి గాలిలో విహరించటానికి మనిషికి కొన్ని వేల సంవత్సరాలు పట్టినా, పక్షులు మాత్రం పుట్టుకతోనే సునాయాసంగా ఎగిరి కేరింతలు కొడుతుంటాయి.

బుద్ధిజీవులైన మనుష్యులకు లేని ఈ అదృష్టాన్ని అల్పజీవులు పక్షులు పొందగలిగాయి. ఎలా నిలదొక్కుకుంటున్నాయి అనేది పరిశీలించదగిన విషయం.

మనిషిలాగ గాక గాలిలో ఎగరటానికి పక్షుల దేహ నిర్మాణం చాలా అనుకూలంగా ఉంటుంది. అనుకూలంగా ఉండే తమ దేహాన్ని ప్రకృతి సూత్రాలకు అనుగుణంగా ఉపయోగించుకుంటాయి పక్షులు.

దేహ నిర్మాణంలో పక్షులకు గల ప్రత్యేకతలను చూద్దాం. వాటి శరీరం తేలికగా ఉండి, పూర్తిగా విమానం లాగానే గాలిలో ఎగరటానికి తగిన విధంగా ఉంటుంది. ముక్కు నుంచి తోక దాకా సన్నటి ఉండే ఈకలు గాలివల్ల కదిలిపోకుండా ఉండి తోకవైపు తిరిగి ఉంటాయి. ఎగరటానికి అవసరమైన రెండు రెక్కలను కదిలించటానికి అవసరమైన బలాన్ని పొందటానికి ఎంతో బలమైన కండరాలు ఉంటాయి.

ఎంతో దృఢంగా ఉన్నా, పక్షుల దేహం బరువు తక్కువ. ఎముకలు చాలా తక్కువ సంఖ్యలో ఉంటాయి. అవి కూడా బోలుగా ఉండి గాలితో నిండి ఉంటాయి.

దేహం లోపల చూస్తే ఊపిరితిత్తులకు అనుసంధించబడి బెలూన్లలాంటి కొన్ని గాలి గదులు ఉంటాయి.

ఈ తేలిక గుల్ల ఎముకలు, గాలి గదులు లేకుండా అంతా మనిషిలాగ కండరాల తోను, ఎముకల తోను నిర్మించబడి ఉంటే పక్షులు ఎంతో బరువుగా ఉండి ఉండేవి. గాలిలో ఏమాత్రం ఎగరగలిగి ఉండేవి కావు.

పైన చెప్పిన గాలి గదులు తేలికగా ఉండటమే గాక, మరో విధంగా కూడా ఉపయోగపడతాయి. మనుష్యులకు వలె పక్షులకు చెమట పోయదు. సాధారణంగా మనకు శ్రమ పడ్డప్పుడు పెరిగే శరీర ఉష్ణోగ్రతను తగ్గించటానికి చెమట పడుతుంది. పక్షులు కూడా శ్రమపడతాయి. అయితే వాటికి పెరిగే శరీర ఉష్ణోగ్రత చెమట బదులు గాలి గదుల్లోని గాలివలన తగ్గుతుంది—మోటారు కారులోని ఎయిర్ కూలర్ లాగా.

నీటి పక్షులు మాత్రం ఈ గాలి గదుల్ని మరోలా వాడుకుంటాయి. నీటి లోపలకు మునిగినప్పుడు ఈ పక్షులు తమ గాలి గదుల్లోని గాలిని శ్వాసకొరకు ఉపయోగించుకుంటాయి.

ఎగిరే పక్షుల్లో ఎలాంటి పరిస్థితుల్లోను శ్వాస ఆగిపోయే ప్రమాదం లేదు. రెపరెపమని ఎగరటానికి రెక్కలు కొట్టుకునేటప్పుడు ప్రతి దెబ్బకు కలిగే కండరాల సంకోచ వ్యాకోచాల వలన గాలి లోపలికి, బయటికి దానంతట అదే వస్తూ, పోతూ ఉంటుంది. అంటే, ఎంత వేగంగా ఎగిరే పక్షిలో అంత వేగంగా శ్వాస క్రియ జరుగుతుందన్న మాట. ఇది చాలా అవసరం కూడా.

పొడుగుపాటి కాళ్ళున్న పక్షులకు ఎగరటానికి ముందు నేలమీద నుంచి లేవటం చాలా తేలిక. నేలను తన్ని పెట్టి ఒక్క గెంతు గెంతి వెంటనే కాళ్ళను మడిచిపెట్టి, రెక్కలు ఆడిస్తూ ఎగిరిపోతాయి. కాళ్ళ పొడుగు ఉపయోగం ఎక్కడుంటే, కాళ్ళు మడిచి ఎగరబోయేముందు రెక్కలు నేలకు తగలకుండా కిందికి కొట్టుకోటానికి తగినంత ఖాళీ ఉంటుంది. పొట్టి కాళ్ళ పక్షులకు ఈ విషయంలో కొద్దిగా అసౌకర్యమే. అందుకనే అవి కొమ్మ మీద నుండి గాని, మరేదైనా ఎత్తైన ప్రదేశం నుండి గాని దూకి వెంటనే పుంజుకుని రెక్కలను రెపరెపలాడించుకుంటూ ఎగురుతాయి.

నీటి పక్షులైతే నీటిని తోసుకుంటూ తన్ని పెట్టి ఎగురుతాయి.

- కొత్త శేషాద్రిశేఖరం

పెదాల తాలూకు సొగసేమి ఎర్రని మెరుపు! తళ్ళు జిగేల్ మనిపించే తెల్లని చిన్ని ముత్యాల తళుకులు!

రామం హృదయంలో కోటి కోయిలలూ గానం చేశాయి! మెల్లగా కళ్ళెత్తి రెండు అందమైన చేతులు చెదురుగా, సిగ్గుగా తొలగించాయి.

ఒక్క క్షణం రామం గుండె కొట్టుకోవటం మానేసింది. తెల్లని చీరలో దేవతలా ఉమ. ఆమెని చూస్తూ తనని తాను మైమరచి పోయాడు రామం!

ఆమె దగ్గరకు అడుగులు వేశాడు. ఆమెకు చేరువగా...మరింత దగ్గరగా—ఎదురుగా నిలబడ్డాడు.

ఆమె తల నేలలోకి వంచేసుకుంది.

"నీ పెదాలు ఫెంటాస్టిక్... నేనూ చూశాను— కానీ... కొద్దిగా నావైపు కూడా చూడు, డియర్" అన్నాడు ఆమె చుబుకం పట్టుకొని పైకెత్తుతూ.

తలవంచి ఆమెకళ్ళ లోతుల్లోకి చూశాడు రామం.

మరి ఆగలేనట్లు వంగి, పెద్ద పెద్ద కాటుక కళ్ళ మీద గాఢంగా ముద్దు పెట్టుకున్నాడు.

"అలా కూర్చుందామా?" ఆమె కంఠం చుట్టూ చేయి వేస్తూ అన్నాడు.

తల వూపింది.

'ఏమిటీ మాట్లాడదేం ఈ ఉమ? ఎంతసేపు తను పలకరించడమేనా? అంత సిగ్గా? ఉత్తరాల్లో అంత ప్రేమ ఒలకబోసి...'

"ఏదైనా మాట్లాడు, ఉమా, వింటాను..." ఆమె ఒళ్ళో తల పెట్టుకొని పడుకొంటూ అన్నాడు రామం.

నవ్వింది. తళుక్కున మెరిసేటి పళ్ళు, టూత్ పేస్ట్ ఎడ్వర్టయిజ్‌మెంటులా.

"అలా నవ్వితే నే నూరుకోలేనా" అంటూ ఆమె తల వంచి పెదవులమీద చటుక్కున ముద్దు పెట్టుకున్నాడు.

గబుక్కున మొహం చేతుల్లో దాచుకుంది.

"అన్నట్టు, ఉమా, నీకు పాటలు పాడటం వచ్చా? నాకు ఎంత ఇష్టమైనా... పాడటం కాదు... వినటం పాడటంకాదా ఇష్టమేం అనుకో... కానీ పాడుతుంటే అది పాటో పద్యమో అని నాకే డవుటొస్తుంది" అన్నాడు నవ్వుతూ...

ఉమా నవ్వేసింది.

"నువ్వు చాలా అందంగా నవ్వుతావు, ఉమా. కానీ పిచ్చిదానిలా నవ్వేమో ఇలా బాగుంటుంది, నువ్వేమో మాట్లాడకుండా మౌనంగా కూర్చోవడం ఏం బాగాలేదు..."

"... ... ..."

"ఎందుకు మాట్లాడవు? ఇప్పుడూ సిగ్గేనా?"

ఉమ చేతులతో గాలిలో సంజ్ఞలు చేసి ఏమేమో చెప్పింది.

రామంకి ఏమీ అర్థం కాలేదు. 'పిచ్చైనా పట్టిందా కొంపతీసి?' అతనికంతా అయోమయంగా ఉంది. లేచి కూర్చుంటూ, "ఏమిటి ఉమా? సమాధానం చెప్పకుండా అలా సంజ్ఞలు చేస్తావేం?" అన్నాడు రామం.

ఉమ మెల్లగా లేచి టేబుల్ దగ్గరకు నడిచింది. కాగితం, కలం తీసుకుని ఏమో రాసింది. తన వెనకనే నుంచొని అయోమయంగా చూస్తున్న రామం చేతికి పెట్టింది.

నవ్వు వినబట్టుకొని పడివేడు రామం.

"నేను...నేను... మొగాణ్ణంటూ కానిదాన్నండీ!"

అదిరిపోయేడు రామం... నెత్తిమీద పెద్ద పిడుగులు పడ్డట్టయింది. ఆవేశం ఆపుకోలేక పోయేడు...

'ఒక మొగాణ్ణి తను ప్రేమించాడు. ఒక మొగాడానికి తను మొగుడా? ఎంత మోసం! మొగాణ్ణిచ్చి పెళ్ళి చేసి, పెళ్ళి అయేంతవరకూ అది బయట పడకుండా దాచి ఎంత ధైర్యం' పట్టరాని కోపంతో అతను వణికిపోయేడు. ఆమె భుజాలు గట్టిగా పట్టుకొని వూపాడు...

"నువ్వు...నువ్వు మొగాడానివా?...నీకు మాటలు రావా?" అని ఆమెని విసురుగా నెట్టేసి రెండుచేతుల్తో తల పట్టుకొని మంచంమీద కూలబడిపోయేడు.

ప్రపంచమంతా కలసి తనకి ద్రోహం చేసినట్టు, తన మంచితనంతో ఆటలాడుకున్నట్టు, తనని అసమర్థుడిని చేసి నిప్పుల గుండంలోకి తోసినట్టు అనిపించింది అతనికి. కనిపించిన ప్రతి మనిషినీ షూట్ చేయాలన్నంత కసి పుడుతోంది.

రెండు నెలల్లో ఎన్ని ఉత్తరాలు...ఎన్ని ఉత్తరాలు రాసింది... ఎంత తెలివిగా వల పన్నింది... ఇంతకీ తెలివి తక్కువతనమంతా తనది... లేకపోతే ఏమిటి!

ఆ అమ్మాయితో ఒక్కసారైనా తను మాట్లాడాలని ఎందుకు ప్రయత్నించలేదు?

అన్నీ ఒక్కొక్కటే అర్థమవసాగినయ్ అతనికి. తనకి పెళ్ళి చూపులంటే కష్టం లేదంది.

పాపులారిటీ తమ్ముంది. అంతా ప్లాన్డ్... తన కనుమానం రాకుండా ఎన్ని రకాల కారణాలు చెప్పాలో అన్నీ చెప్పింది... బయటపడిన మనిషికి సిగ్గేసిందట. ఆ విజన్ వెధవని పంపింది. తను ఎంత ఫూల్ గాకపోతే ఒక్కసారైనా అనుమానం కలగలేదు. పైగా ప్రాక్టికల్ జోక్ చేసింది.

ఆ తర్వాత పెళ్ళికి రెండు నెలల వ్యవధి ఉన్న సమయంలో తను ఎన్నోసార్లు అడిగేడు లెటర్స్‌లో— శూన్యమైన పైనంత మాత్రాన తన మనసు శూన్యం చేయాలా? ఒక్కసారైనా ఇష్టం సరదాగా బయట తిరిగొద్దాం అని.

అప్పు డేం చెప్పింది?

'పెళ్ళికాకముందే ఇలా సరదాలు అన్నీ తీర్చుకోవడం తన కిష్టం లేదనీ.. మధురమైన క్షణాలన్నిటినీ పెళ్ళయ్యేవరకూ దాచుకోవాలనీ... ఎంత గడుసుతనం!

తను వెధవలా, అర్థం చేసుకోలేకపోయేడుగానీ, నిన్నా మొన్న బ్రతుకు వాడైనా ఆ అమ్మాయి మొగ దండాక తర్వాత దగ్గర ఆ అమ్మాయి ప్రవర్తన చూస్తే అర్థం చేసుకునే వాడు!

అమ్మప్రకృతి, సంస్కారానికి సంబంధం లేదా! ఏమీ ఎరుగని నాలాటి మనిషి జీవితం నాశనం చేసేందుకు సంస్కారం సంగతి తెలియదేలాగు, మానవత్వమైనా అడ్డురాలేదా?' అనుకొని మూసేడు!

ఆమె ఇంకా అలాగే తలొంచుకొని నించొని ఉంది!

కొంచెం కూడా జాలి కలిగినట్టే లేదు రామానికి! పైగా అసహ్యం వేస్తోంది. ఏదో ఒకటి తేల్చుకోవాలని మంచిదనిపించింది. లేచి నుంచున్నాడు.

ఉదయం

జీవితం ఒక రాత్రి
మరణం ఒక ఉదయం
ఒక రాత్రి ఆనందపు
టలలపై తేలి పోతోంది
మరో రాత్రి విషాదపు
సరస్సులో మునిగిపోతోంది
రాత్రి రాత్రికీ తేడా
ఉదయం మాత్రం ఎప్పుడూ ఒకటే.

—వి. వి ఎస్. ఎస్. అడబాల

"నేను ఇప్పుడే వెళ్ళి మీ నాన్నని అడుగుతాను" అన్నాడు విసురుగా.

గబుక్కున వచ్చి అతని పాదాలు పట్టుకుంది ఏడుస్తూ... వద్దన్నట్టు సంజ్ఞలు చేస్తోంది.

"ఛీ, నువ్వెందుకు ఏడవటం? అదేదో నే చేయాల్సిన పని" అన్నాడు ఆమెని దూరంగా నెట్టేస్తూ.

ఇంకా గట్టిగా పట్టుకుంది మరింతగా ఏడుస్తూ.

జాలిగా అతని ఒళ్ళంతా గగుర్పొడిచింది. వంగి రెక్క పట్టుకొని ఆమెని లేవదీశాడు. రెండు చేతులూ జోడించాడు.

"నీకు దణ్ణం పెడతాను. నువ్వు ఏడవకు. నేను ఎవర్నీ ఏం అడగను...నన్ను కనీసం ఈ ఒక్కరాత్రి ప్రశాంతంగా పడుకోనీ" అని చిందా, దుప్పటీ ఆమె మీదికి విసిరేసేడు. మంచం మీద కూచున్నాడు. ప్రేలాడు తున్న మల్లెలు వెక్కిరించినట్టుంది.

మనసు ఖిన్నమై పోయింది. అపుకోలేని కసితో ఆ దండల్ని తెంపి ముక్కలు చేసేడు. రెండు కళ్ళ మీద చేతులు పెట్టుకొని మంచంమీద వాలిపోయేడు.

'తన భవిష్యత్తు ఏమిటి' అన్న ఆలోచన రాగానే అతను వణికిపోయేడు. జీవితాంతం ఈ నరకంతప్పదా? ఎవరికి ఏ జన్మలో ఏం అపకారం చేసేను? ఏ మంచిన మంటను ఇప్పుడు శాపం తన జీవితాన్ని ముక్కలు ముక్కలు చేసింది?' అని కుమిలిపోయేడు.

అప్పుడు! ఎప్పటికైనా మించిపోయింది లేదు.

ఒక మోసకారి కోసం తన జీవితాన్ని నాశనం చేసుకోవలసిన పని లేదు.

అంటే... మరో పెళ్ళా?

ఆ వూహే భయంకరంగా అనిపించింది తనకి... తనకి రెండో పెళ్ళా?

ఒక్క క్షణం మాత్రం 'ఆ అమ్మాయి మగాది తెలిసి ఏ మగాడూ పెళ్ళిచేసుకోవడం కష్టం అందుకే తనా మార్గం ఎన్నుకుంది' అని జాలి అనిపించింది.

అంతలోనే, ఒకరి దురదృష్టానికి తన జీవితం బలి పోవాలా? ఆవిడ స్వార్థం ఆమె చూసుకున్నప్పుడు తన స్వార్థం తను చూసుకోవడంలో తప్పేముంది? అనుకున్నాడు.. ఆలోచనల్తో ఏ తెల్లవారుజామునో నిద్ర... కలత నిద్రలాటిది పట్టేసింది కొంచెం గా...

ఏవేవో కలలు... ఇదేమిటి? తన కౌగిలిలో ఉమ నిదురపోతున్న, నల్లని వెంట్రుకలు పొడి, పొడిగా తన మొహాన్ని ఆవరించుకొన్నాయి. అలసిపోయి వచ్చేతియ్యని పెర్ఫ్యూమ్ వాసన... తనని ఏవో లోకాల్లోకి తీసుకెళ్తోంది.

కళ్ళు తెరిచేడు రామం!

కలలోనే కాదు! తన పక్కన కూడా! అవును. నిజమే. తన పక్కన ఉమ... ప్రశాంతంగా నిద్రపోతోంది. పక్కలో బాంబు పడ్డట్టు ఇంతెత్తున ఎగిరేడు రామం. ఎంత సిగ్గులేనితనం! మగవాడి బలహీనతను సొమ్ముచేసుకోవాలనే ప్రయత్నం! తనువు కుంటూనికే అసహ్యం వేసింది. గబుక్కున లేచిపోయేడు నడుం మీద చేయి వేసింది. చేయి తీసి విసిరేయబోయేడు. ఇంకాస్త గట్టిగా చేయి బిగించి కళ్ళుతెరిచి నవ్వింది.

"ఛీ.. నువ్వు ఆడదానివేనా? సిగ్గు లేదూ?" కోప్పోతూ అడిగేడు. "మొగుడి దగ్గర కూడా సిగ్గు పడాలా ఏమిటండీ?"

"వాట్... ఇదేమిటి... నువ్వు... నువ్వు..."

"అవునార్... నేనే మీ హృదయరాణిని." కిలకిల నవ్వింది కోటి వీణలు మీటినట్టు.

"మరి... మరి... నీకు..."

"అదే... అప్పుడే మరిచి పోయేరా? నా మొదటి ఉత్తరం ప్రాక్టికల్ జోక్..."

"యూ మై స్వీట్ డార్లింగ్... ఎంత ఫూల్ని చేసేవు నన్ను..." అంటూ ఆమె గుండెలో తల దాచుకున్నాడువెంకట నాగరాజా రామ్మోహనరావు! ✱

10 రోజులు ఉచిత ట్రయల్

మహారాజా 4 బ్యాండ్ల (ఏసి/డిసి) ట్రాన్సిస్టర్‌ను మీ ఇంటికి తెప్పించుకోండి—భారతదేశంలో ఎక్కడైనా సరే!

వెలకు రూ. 10 ల నెలసరి వాయిదాపై

మ హా రా జా

4 బ్యాండ్ల ట్రాన్సిస్టర్‌ను పొందండి!

2 సంవత్సరాల గ్యారంటీ

వెల రూ. 280

వివరాలకు ఇంగ్లీషు లేక హిందీలో మాత్రమే వ్రాయండి.

MAHARAJA ELECTRONICS (2)
17 M.R. Park, New Delhi-110018.